

gibi bazı risâleleri ve Süleym b. Eyyüb er-Râzî'nin *el-İşâre'si* üzerine bir şerhinin olduğu kaynaklarda belirtilmektedir. İbn Hacer el-Askalânî, okuduğu eserler arasında yer alan Makdisî'ye ait bir risâleyi *Cüz' fîhi mecâlis fi'l-İlm ve ğayrih* başlığıyla zikretmektedir (*el-Mu'cemü'l-müfehres*, s. 58).

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Asâkir, *Târîhu Dimaşk* (Amrî), LXII, 15-18; a.mlf., *Tebyînu kezîbi'l-müfterî*, s. 286-287; İbnü'l-Ebbâr, *el-Mu'cem*, Madrid 1885, s. 199-200; Nevevî, *Tehzîb*, I/2, s. 125-126; Zehebî, *A'lâmü'n-nübelâ*, XIX, 136-143; a.mlf., *Târîhu'l-İslâm: sene 481-490*, s. 345-348; Sübkî, *Tabakât*, V, 351-353; İznevi, *Tabakâtü's-Şâfi'iyye*, II, 389-390; Ebû'l-Fidâ İbn Kesîr, *Tabakâtü'l-fukahâ'i's-Şâfi'iyyîn* (nşr. Ahmed Ömer Hâşim – M. Zeynühhüm M. Azb), Kahire 1413/1993, II, 491-492; İbn Kâdî Şühbe, *Tabakâtü's-Şâfi'iyye*, I, 274-276; İbn Hacer el-Askalânî, *el-Mu'cemü'l-müfehres* (nşr. M. Şekûr el-Meyâdîni), Beyrut 1418/1998, s. 58; Ebû'l-Yümn el-Ueymî, *el-Ünsü'l-celîl bi-târîhi'l-Kuds ve'l-Halîl*, Amman 1973, I, 297-298; Musannif, *Tabakâtü's-Şâfi'iyye* (nşr. Âdil Nüveyhiz), Beyrut 1982, s. 181-182; *Keşfü'z-zunûn*, I, 58, 98, 518; II, 1378, 1630, 1807, 1840; İbnü'l-İmâd, *Şezerât*, III, 395-396; İbnü'l-Havrânî, *el-İşârât ilâ emâkini'z-ziyârât: Ziyârâtü's-Sâm* (nşr. Bessâm Abdülvehâb el-Câbî), Dimaşk 1401/1981, s. 57-60; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 603; II, 913; *İzâhu'l-meknûn*, I, 129; II, 274; L. Nemoy, *Arabic Manuscripts in the Yale University Library*, Copenhagen 1956, s. 79.



HAMDİ DÖNDÜREN

MAKDİSÎ, Ziyâeddin

(bk. ZİYÂEDDİN el-MAKDİSÎ).

MAKDİŞU

(مقدشو)

Somali'nin başşehri.

Doğu Afrika'da Hint Okyanusu sahilinde Somali Cumhuriyeti'nin başşehri ve Benâdir eyaletinin merkezidir. Pîrî Reis'in Muğdiş dediği şehre mahallî Somali dilinde Muqdisho, Arapça kaynaklarda Makdeşû, İtalyanca'da Mogadiscio, Türkçe eserlerde Mogadişu (Magdişu) denilmektedir.

Makdişu'nun kuruluş tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Bazı tarihçilere göre Emevî Halifesi Abdülmelik b. Mervân zamanında (685-705), Portekizli tarihçi Joao de Barros'a göre ise İran (Basra) körfezinden gelen yedi kardeş tarafından 887 yılında kuruldu. Ancak X. yüzyılda Arabistan'ın çeşitli bölgelerinden ve özellikle Abbâsî kuvvetleriyle Karmatîler arasında

şiddetli mücadelelere sahne olan Lahsâ'dan (Ahsâ) gelen Araplar'la İran'ın Şiraz ve Nîşâbur şehirlerinden buraya göç edenler tarafından kurulduğu genellikle kabul edilmektedir. Bu önemli sahil şehri daima iç bölgelerden gelecek yerli saldırılarına ve Hint Okyanusu'ndan yönelecek deniz taarruzlarına açıktı. Makdişu'ya IV. (X.) yüzyılda yerleşen Mukrî, Cid'atî, Akabî, İsmâilî ve Affî gibi büyük kabileler kendi aralarında otuz dokuz küçük zümreden oluşan bir birlik tesis ettiler ve şehrin idaresi için ortak bir yönetim kurdular. Zamanla Mukrî ailesi şehirde üstünlük elde etti, Kahtânî nisbesiyle bilinen bir ulemâ sülâlesi oluşturdu ve şehri yönetecek olan kadıların ancak Kahtânîler'den seçilebileceğini diğer zümrelere kabul ettirdi. Bu ulemâ sınıfının yönettiği şehir VI. (XII.) yüzyılda önemli bir ticaret merkezi oldu. VII. (XIII.) yüzyılda Ebû Bekir b. Fahreddin burada küçük bir sultanlık kurmayı başardı ve Mukrîler'le anlaşarak şehir kadılarından onlar arasından seçileceğini bildirdi. Başşehirdeki Mescid-i Cum'a ve diğer iki büyük caminin 636 (1238), 667 (1268) ve Şâban 667 (Nisan 1269) tarihli kitâbelerinden VII. (XIII.) yüzyılda buradaki refah seviyesinin oldukça yüksek olduğu anlaşılmaktadır.

1331 yılında Sultan Ebû Bekir b. Ömer zamanında Makdişu'yu ziyaret eden İbn Battûta sultanın (şeyh) Makdişu dili konuştuğunu, ancak Arapça'yı da bildiğini, bu hânedan döneminde şehrin büyük gelişme gösterdiğini ve çok canlı bir ticaret hayatının olduğunu belirtmekte, şehir hakkında ayrıntılı bilgi vermektedir (*er-Rihle*, s. 253-257). Makdişu'nun Mısır ve Arap yarımadasıyla ticarî münasebetleri oldukça gelişmişti. XIV. yüzyıldan itibaren Makdişu ülkenin kuzey pazarını elinde bulunduruyordu. XIV-XV. yüzyıllar Makdişu'nun tarihteki en müreffeh dönemini oluşturmaktadır.

Yâkût el-Hamevî, İbn Mâcid, İdrîsî, İbn Saîd el-Mağribî, İbn Battûta ve Pîrî Reis gibi İslâm coğrafyacıları Makdişu'yu, Zencî ülkesi de denilen Hint Okyanusu sahilleriyle iç bölgelerinin kendi dönemlerindeki en büyük şehirleri arasında zikretmektedir. Yâkût el-Hamevî ayrıca Makdişu halkının Berberî asıllı olduğunu, ancak bunların Mağrib'deki Berberîler'den farklı bir kavim olup Habeşliler'le Zenciler arasında ayrı bir ırka mensup bulunduğunu ve nüfusunun tamamının başka yerlerden gelen göçmenlerden oluştuğunu kaydeder (*Mu'cemü'l-büldân*, V, 201). Aynı şekilde İbn Battûta, Makdişu'yu zi-

yareti sırasında görüştüğü Sultan Ebû Bekir b. Ömer'in Berberî asıllı olduğunu söyler (*er-Rihle*, s. 254). XVI. yüzyılın başında sadece şehrin değil Habeş de denilen ülkenin isminin Makdişu olduğunu ve burada yaşayan halkın Makdişu dili konuştuğunu Pîrî Reis belirtmektedir (*Kitâb-ı Bahriye*, I, 165-169). Ayrıca şehirde altın bol olup buraya uğrayan Portekiz gemileri altın, sırmalı kumaşlar, fildişi, abanoz ve güzel kokulu amber alıyorlardı.

XV. yüzyılın sonuna doğru Makdişu'nun durumunu sarsan olay, Ümit Burnu üzerinden Hint Okyanusu sahillerine seferler düzenleyen Portekiz ve İspanyol donanmalarının buraya gelişidir. Her ne kadar 1499'da Hindistan'dan dönüşünde Vasco da Gama donanmasıyla Makdişu'ya bir saldırı düzenlemişse de şehri işgal edememişti. 1507'de gerçekleştirilen saldırılar da başarısızlıkla sonuçlandı. 1532'de Vasco da Gama'nın oğlu Estevão da Gama gemi satın almak amacıyla buraya gelmişti. XVI. yüzyılda Makdişu'da yönetim Muzaffer sülâlesinin eline geçti. Bu sırada Somali asıllı göçebe Heviye kabilesi, yine Somali asıllı olup Makdişu Sultanlığı ile ittifak yapan mahallî Acurân Sultanlığı'nın topraklarını işgal ederek Makdişu'nun ekonomik açıdan geri kalmasına sebep oldu.

1585'te Emîr Ali Bey, Hint Okyanusu sahillerini iki kadırga ile dolaşarak önce Makdişu'yu, ardından Mombasa'ya kadar diğer sahil şehirlerini Portekiz saldırılarından kurtarıp Osmanlı Devleti'ne bağladı. İki yıl sonra Portekizliler tekrar bölgeye geldilerse de Makdişu'ya saldırmadılar, Faza'da büyük bir katliam yaparak 10.000 hurma ağacını kestiler. Bunun üzerine Ali Bey beş gemiyle tekrar bölgeye gelip bu sahillerin Osmanlı hâkimiyetinde olduğunu ilân etti (1589). Fakat henüz Mombasa'da iken Portekizliler'e yenilerek esir alındı ve Lizbon'a götürüldü. XVII. yüzyılda Osmanlı deniz akınları Afrika'nın doğu sahillerinde son bulsa da Makdişu'da en az on ayrı Osmanlı padişahı adına, üzerinde tuğra bulunan ve Osmanlı topraklarında kullanılanlara benzetilen bakır paraların bastırılmasına devam edildi. Ayrıca bu dönemde Uman ve Portekiz ile ticarî münasebetler oldukça gelişmişti.

1698 yılında Uman Sultanı Seyf b. Sultân, Mombasa'yı Portekizliler'den alınca Makdişu ve diğer Somali sahil şehirleri de Umanlılar'ın eline geçti. Fakat Uman buradaki birliklerini geri çektiği zaman yeni bir idarî boşluk oluştu. 1700'de bir

MAKDİŞU

İngiliz deniz filosu günlerce Makdişu önünde karaya asker çıkaramadan bekledi ve sonunda geri dönmek zorunda kaldı. Bu gelişmeler Makdişu'yu her yönden iyice zayıflattı ve şehir Hamarven ve Şangani adıyla ikiye bölündü. Somali etnik grubu yavaş yavaş eski Arap şehrine girmeye başladı. 1752'de Uman Sultanlığı adına Makdişu'dan Afrika'nın güneyindeki Cap Delgado'ya kadar olan sahiller Arap bölgesi ilân edildi ve Portekiz hâkimiyetine son verildi. Ancak Makdişu şehri bir başka Somali asıllı kabile olan Darandolle'nin eline geçti. İmam unvanı taşıyan reisleri karargâhını Şangani'de kurdu. Başlangıçtan itibaren Kahtâniler'in elindeki kadılık imtiyazlarına ise dokunulmadı.

1823 yılında Makdişu ismen Uman Sultanı Seyyid Saîd b. Sultân'a bağlandıysa da buranın idaresi yine Somali yerli reislerinin elinde kaldı. 1843'te Makdişu'ya ilk defa Umanlılar tarafından Somali asıllı bir vali tayin edildi. Vali mensubu olduğu kabilesiyle birlikte ülkenin iç kesimlerine çekildiği için görevinden ayrıldı. Bû Saîdî hânedanından Zengibar Sultanı Bergaş b. Saîd Makdişu'yu 1871'de doğrudan idaresine aldı. 1905 yılına kadar buraya tayin edilen valiler sayesinde Makdişu Zengibar'a bağlı kaldıysa da 1889'da dönemin sultanı Halîfe b. Bergaş tarafından limanı İtalya'ya kiraya verildi. Ardından Barave, Merka ve Vanşeyh şehirleriyle beraber Makdişu 1892 yılında 160.000 rupi karşılığında aynı ülke tarafından kiralandı ve buraları İtalyan himayesindeki kıyılar olarak ilân edildi. Yayılmacı bir politika izleyen İtalyanlar gözlerini Habeşistan'a

diktiklerinden 1897'de Somali-Habeşistan sınırını çizmek için bir antlaşma yapmaya teşebbüs ettiler. Bu amaçla Makdişu Limanı'nın bulunduğu Benâdir'de düzenleme yapıldı. Zengibar Sultanlığı, İtalya'nın Benâdir bölgesindeki hâkimiyetini 1902'de kabul etti. Zengibar Sultanı Seyyid Ali b. Hamûd 1905'te Makdişu'yu, 1906'da Somali sahilinde Zengibar'a ait bulunan bütün toprakları İtalya'ya sattı. 1911 yılında İtalya Somali'yi sömürge ilân ederek Makdişu'yu başşehir yaptı.

1938'de İtalya'nın Etiyopya ile yaptığı savaş esnasında 50.000 kişinin yaşadığı şehirde nüfusun % 40'ını İtalyanlar oluşturuyordu. II. Dünya Savaşı sırasında İtalya'nın Somali sömürgesi İngilizler tarafından işgal edildiyse de şehrin idaresi geçici olarak tekrar İtalya'ya bırakıldı.

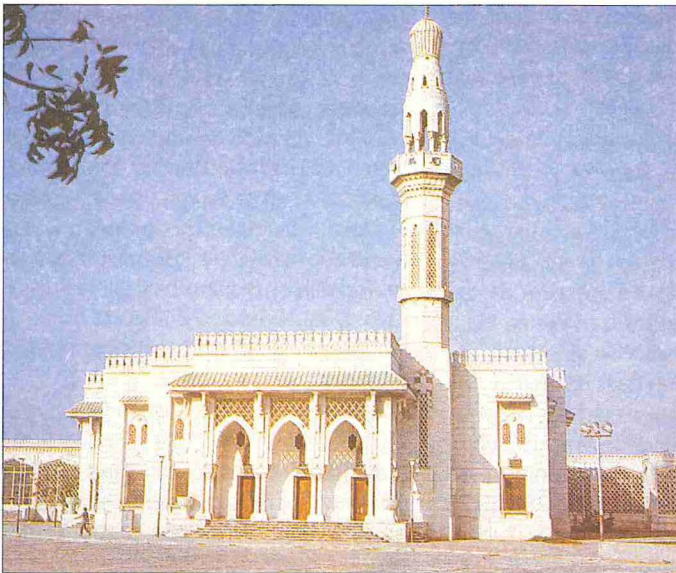
1990'lı yıllardaki iç savaş esnasında Makdişu büyük ölçüde tahrip edildi. 1991'den itibaren iç savaşın merkezinde yer alan şehrin kuzeyi Ali Mehdî'nin, güneyi General Muhammed Ferah Aydid'in idaresine geçti. 1991 yılı Ocak ayında devlet başkanı Siyad Barre'nin Makdişu'yu terketmesinin ardından Mayıs ayında ülkenin kuzeybatısı Somaliland adıyla Makdişu merkezli idareden ayrılarak müstakil devlet olduğunu ilân etti. Bunu takip eden yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'nin öncülüğünde Birleşmiş Milletler, Somali'de devam eden açlığı önlemek ve barışı yeniden tesis etmek amacıyla 1993'te "Restore Hope" ve 1994'te "Unosom" adı verilen iki başarısız müdahalede bulundu. Somali, 1998 yılı Temmuz ayında kuzeydoğusundaki Puntland

eyaletinin merkezden ayrı müstakil bir devlet olduğunu ilân etmesiyle iyice parçalandı. Bilhassa başşehir Makdişu'nun idarî boşluğa düştüğü bu dönemde çeşitli Arap ülkelerinin desteğiyle dinî cemiyetler geçici emniyeti sağlayıp eğitim ve sağlık hizmetlerini gönüllüler vasıtasıyla yürüttüler. Yaklaşık on yıl boyunca iç savaşın ve her türlü yıkımın sürdüğü Makdişu'da havayolu ve Maan Limanı uluslararası ulaşımına açık tutularak dış dünya ile bağlantısı muhafaza edildi. Dinî cemiyetler, iş adamları ve gönüllü kuruluşlar 2000 yılı Mart ayında Cibuti'nin Arta şehrinde düzenlenen barış konferansına 2800 delege göndererek 245 üyeli geçici millet meclisinin açılmasına karar verdiler. Bu kararlar kısa zamanda hayata geçirildi ve Makdişu'da nüfusun çoğunluğuna sahip Hâviye kabilesine mensup Abdülkâsım Salâd Hasan 2000 yılı Ağustos ayında devlet başkanlığına seçildi.

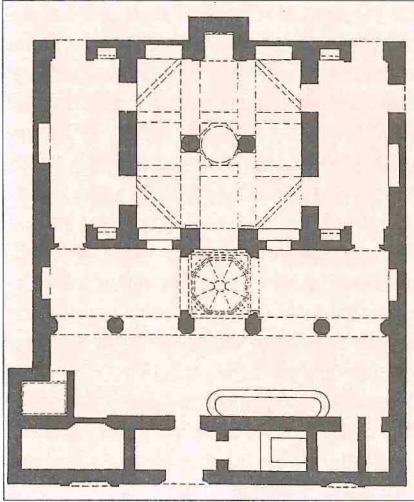
Tarih boyunca başşehir Makdişu Somali'nin en büyük şehri, başlıca limanı ve birinci derecede ticarî merkezi oldu. Buradaki limandan yurt dışına başta canlı hayvan, muz ve deri ihracatı iç savaş dönemine kadar devam etti. Şehirdeki iktisadî faaliyet balık ve et gibi gıda sektöründe, deri sanayii, marangozluk ve tekstil alanlarında yoğunlaştı. Şehrin etrafına Benâdir bölgesinin zirâî ürünlerini işlemek üzere fabrikalar açıldı.

Makdişu'nun en önemli tarihî eserleri, kitabesinde Hacı b. Muhammed b. Abdullâh adıyla 27 Şâban 667 (1 Mayıs 1269) tarihi yer alan Mescidü Fahreddin, Kuzulah b. Muhammed b. Abdülazîz adı yazılı, XIII. yüzyıla ait olan ve cuma camisi olarak bilinen Mescidü'ş-Şeyh Abdülazîz ve Hüsrev b. Muhammed eş-Şîrâzî adıyla 667 (1268-69) tarihi kayıtlı Erbaa Rûkûn Camii'dir. XIX. yüzyılda Zengibar sultanı tarafından inşa edilen Garesa Sarayı millî müzeye dönüştürüldü. Müze tarafından hazırlanan katalogda bilhassa Makdişu'da bulunan, çoğu XIII-XIV. yüzyıllara ait mezar taşı kitâbeleri ve diğer eserlere ait kitâbeler bulunmaktadır. 1954'te eğitime başlayan Somali Millî Üniversitesi dışında endüstri ve eczacı-doktor yetiştiren yüksek okullar bulunmaktadır.

Tarih boyunca ülkenin İslâmlaşma'sında kuzeyde Zeyla'nın, iç bölgelerde Harar'ın merkezî konumunu güneyde Makdişu'nun temsil ettiği görülür. Bölgedeki tarihten Rifâiyye yaygındır. Şeyh Sûfî adıyla bilinen Abdurrahman b. Abdullâh



Makdişu'da
bir cami



Makdisu'da XIII. yüzyıla ait Fahreddin Camii'nin planı

eş-Şâfi, Kutbül-Benâdir ismiyle meşhurdur ve Makdisu'daki kabri önemli ziyaretgâhlardan biridir. 26 Aralık 1964 tarihinde VI. Dünya İslâm Kongresi Makdisu'da toplanmıştır.

Sömürge döneminde resmî dairelerin ve Avrupalılar'ın oturduğu mahallelerin inşa edildiği Makdisu, günümüzde birbirini dikey olarak kesen düz çizgi halindeki yollarıyla modern bir şehir görünümündedir. Yalnız iki ayrı semt halindeki (kıyıda Şingani ve kıyıdan içeride bulunan Amaruini semtleri) sömürge öncesi dönemden kalan eski kesim şehrin Avrupalı görünüşlü kesimiyle tezat teşkil ederek Arap kültürünün izlerini taşır. Makdisu 2003 yılına ait tahminlere göre 1.030.876 nüfusa ulaşmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Yâkût, *Mu'cemül-Büldân* (Cündî), V, 201; İbn Battûta, *er-Rihle*, Beyrut, ts. (Dâru Sâdir), s. 253-257; Piri Reis, *Kitâb-ı Bahriye* (nşr. Ertuğrul Zekâi Ökte v.dğr.), İstanbul 1988, I, 165-169; J. de Barros, *Extractos da Asia*, Lisbon 1778, tür.yer.; L. M. Devic, *Le pays des zendjs ou la côte d'orientale d'Afrique*, Paris 1883, s. 60-64, 151-154; E. Cerulli, "Kitâbü'z-Zünûc", *Somalia*, Roma 1957, I, 233-292; a.m.f., "Makdisu", *İA*, VII, 203-205; a.m.f. – [G.S.P. Freeman-Grenville], "Makdisu", *EP* (Fr.), VI, 126-127; J. S. Trimmingham, *Islam in East Africa*, London 1962, s. 3, 5, 6, 10, 12-14, 30, 156; N. Tchittick, *Kilwa an Islamic Trading City on the East African Coast*, London 1974, s. 14-15, 237-238; J. Cuq, *Les musulmans en Afrique*, Paris 1975, s. 404-417; J. Jolly, *Histoire du continent africain*, Paris 1989, I, 89, 104, 126; W. Michler, *Somali, Bir Halk Ölüyor* (trc. İrfan Öksüz), İstanbul 1993, s. 26-32, 88; J. de Vere Allen, *Swahili*

Origins, London 1993, s. 117; C. Coquery-Vidrovitch, *Histoire des villes d'Afrique noire des origines à la colonisation*, Paris 1993, s. 141; M. Horton, "East Africa", *The Mosque* (ed. M. Frishman – H. Khan), London 1994, s. 200, 205; Cengiz Orhonlu, *Osmanlı İmparatorluğunun Güney Siyaseti: Habeş Eyâleti*, Ankara 1996, s. 3, 161; G. S. P. Freeman-Grenville – B. G. Martin, "A Preliminary Handlist of the Arabic Inscriptions of the Eastern African Coast", *JRAS*, sy. 2 (1973), s. 102-107.

▲ AHMET KAVAS

MAKEDONYA

Balkan yarımadasında bir ülke.

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

II. TARİH

III. EDEBİYAT ve MİMARİ

Avrupa'nın güneydoğusunda kabaca elips biçiminde bir ülke olan Makedonya Arnavutluk, Kosova, Sırbistan, Bulgaristan ve Yunanistan ile komşudur. Yerel resmî adı Republika Makedonija (Makedonya Cumhuriyeti), uzlaşarak benimsenmiş adı (konvensiyonel ad) Stara Jugoslovenska Republika Makedonija (Eski Yugoslav Cumhuriyeti Makedonya-The Former Yugoslav Republic of Macedonia [F.Y.R.O.M]) olan ülkenin yüzölçümü 25.333 km², nüfusu 2.046.209'dur (2001). Yerli müslüman etnik grupların itirazlarına uğrayan resmî istatistiklere göre bu nüfusun % 66,6'sı Makedon, % 22,7'si Arnavut, % 4'ü Türk, % 2,2'si Çingene, % 2,1'i Sırp ve % 2,4'ü diğer etnik gruplardır. Tek meclisli, çok partili cumhuriyetle yönetilen Makedonya'nın başşehri Üsküp (Skopje, 444.750), diğer önemli şehirleri Manastır (Bitola, 77.712), Kumanova (64.191), Pirlpe (Prilep, 64.168) ve Kalkandelen'dir (Tetovo, 50.376).

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

Dağlık bir ülke olan Makedonya, çok yaşlı araziyle kaplı olmasına rağmen yakın jeolojik dönemdeki tektonik hareketler (kırlımalar ve yükselmeler) sonucunda gençleşmiş bir arazi görünümü kazanmıştır (1963 Üsküp depremi bu son derece kırıklı = faylı yapının bir göstergesidir). Ülkenin en yüksek noktası 2753 metreye ulaşan Golem Korab zirvesidir. Başlıca çukur alanlar ise Üsküp, Manastır ve güneydoğudaki Ustrumca (Strumica) havzalarıdır.

Ülkede hâkim olan iklim tipi soğuk kışlar ve sıcak, kurak yazlarla dikkati çeken karasal iklimdir. Doğal bitki örtüsü olarak dağlık kesimlerde sık orman örtüsü bu-

lunur. Çukur alanlarda yaz mevsiminde bozkır görünüşü hâkimdir.

Makedonya'da en önemli akarsu başşehir Üsküp'ten geçerek ülkeyi ikiye bölen Vardar nehridir. Yunanistan'a geçtikten sonra Ege denizine ulaşan bu akarsu ülkenin âdeta simgesi haline gelmiştir. Mesele tarihî Makedonya bölgesini günümüzde Bulgaristan (Bulgaristan Makedonyası) ve Yunanistan (Yunanistan Makedonyası) sınırları içinde kalan kesimlerinden ayırabilmek için buraya coğrafyada Vardar Makedonyası da denilmektedir. Ülkenin sahip olduğu irili ufaklı göller arasında sınırları üzerinde bulunan üç tanesi önemlidir. Bunlar Makedonya-Arnavutluk sınırı üzerinde Ohri, Makedonya-Yunanistan sınırı üzerinde Doyran ve bir kısmı Makedonya, bir kısmı Arnavutluk, bir kısmı da Yunanistan sınırları içinde yer alan Prespa gölüdür.

Topraklarının dörtte birinden azı (% 23,6) ekilebilir olup 2001 istatistiklerine göre millî gelirin % 10'u tarıma, % 32'si endüstriye, % 58'i hizmetler sektörüne dayanır. Tarım ülkenin az engebeli kesimleriyle çukur alanlarında çeşitlilik kazanır. Pirinç, tütün ve buğday ekiminin yanında çeşitli meyveler (üzüm ve özellikle karaerik) yetiştirilir. Yugoslavya Federasyonu döneminde dev boyutlu sanayi kuruluşları (demir çelik, nikel vb.) yapıldıysa da bunların kuruluş yerleri iyi seçilemediğinden ülke ekonomisine fazla yararlı olmadı. Metal sanayi dışında başlıca sanayi kolları tekstil, ağaç ürünleri ve tütün endüstrisiyle ilgilidir. Ülkedeki başlıca yer altı zenginlikleri krom, çinko, manganez, tungsten ve demirdir.

Makedonya Cumhuriyeti'ndeki nüfusun % 67'si Makedon Ortodoks, % 30'u müslüman ve % 3'ü diğer mezhep veya kiliselere mensuptur. Müslüman kaynakları müslümanların % 45'i bulunduğunu ve resmî istatistiklerin doğru olmadığını iddia etmektedir. Slavlar, milâttan sonra VI. yüzyılın sonu ve VII. yüzyılda Balkanlar'a göç ettikleri zaman Bizans kilisesinin etkisi altına girmişlerdi. 863'te Ohri'ye gelen Aziz Naum (Sveti Naum) buradaki Slavlar'ı Ortodoksluğa kazandırdı. Makedonya'yı da içine alan Bulgar Devleti 870'te Hıristiyanlığı kabul edince bu din Slavlar arasında iyice yayıldı. Ohri'li Aziz Kliment (Sveti Kliment Ohridski) Ohri Edebiyat Okulu'nu kurdu. Bölgedeki dinî hayatın merkezini oluşturan Ohri 1000 yıllarında başpiskoposluk haline geldi ve bu konumunu yüzyıllar boyunca korudu. Osmanlı Devleti'nin, İstanbul'un alınışın-